

бути прийнятий духом гуманізму, ідеями свободи, рівності і соціальної справедливості.

Рациональною та ефективною є позиція І.А. Григоренко, яка серед напрямів подальшого реформування системи органів внутрішніх справ виокремлює:

1) пріоритетність роз'яснювально-превентивної діяльності (2 шляхи: цільовий вплив на потенційних правопорушників із метою їх утримання від учинення протиправних діянь та підвищення рівня правосвідомості населення шляхом поновлення справедливості під час розгляду справи (публічний характер судочинства, оприлюднення вироків та можливість висвітлення судового процесу у друкованих засобах масової інформації);

2) посилення зв'язків із населенням;

3) удосконалення підготовки персоналу та виховна робота [6, с. 166].

Таким чином, постає потреба реорганізації МВС України передбачає його перетворення на багатофункціональне відомство європейського зразка, на яке покладено реалізацію адміністративно-розпорядчої функції у сфері забезпечення внутрішньої (публічної) безпеки на засадах багатопрофільності, демілітаризації та розумної децентралізації управління, який забезпечуватиме реалізацію наданих йому повноважень та здійснюватиме відповідне обслуговування населення, виходячи з пріоритетності прав і свобод людини і громадянина.

Список використаних джерел:

1. Котляревський С.А. Влада і право. Проблеми правової держави / С. А. Котляревський. - М., 1915. - 417 с.

2. Капля О. М. Органи внутрішніх справ України в умовах її інтеграції в Європейський Союз: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня. канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / О. М. Капля. - К., 2007 - 20 с.

3. Стратегія розвитку органів внутрішніх справ України. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/>

4. Корнієнко М. Актуальні проблеми реформування правоохоронної системи України / М. Корнієнко // Право України. - 2010. - №11. - С. 13-23.

5. Massnahmen zur Praevention von Gewalt an Schulen Bestandaufnahme von Programmen im deutschsprachigen Raum. - Berlin : Deutsche Gesetzliche Unfallversicherung e.V., 2009.

6. Григоренко І. А. Напрями подальшого реформування органів внутрішніх справ у контексті євроінтеграції / А. І. Григоренко // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. - 2014. - № 1 (90). - С. 165-175.

Нормативно-правове закріплення поняття адміністративна послуга

Ягужинська К.Д., студент ННІЗН НАВС

Галай В.О., кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри загально-правових дисциплін ННІПП НАВС

Адміністративні послуги є провідним засобом реалізації прав громадян у сфері виконавчої влади, адже абсолютна більшість справ, що вирішуються органами публічної адміністрації, ініціюються самими громадянами і стосуються їхніх суб'єктивних прав. Іншими словами, підставою надання адміністративної послуги є звернення приватної сторони (громадянина) до публічної (державного або муніципального органу).

Окремі здобутки та нашіцювання у даному напрямі дослідження зробили фахівці вітчизняної юридичної науки, серед яких В.К. Колпаков, О.В. Кузьменко, І.Б. Коліушко, В.П. Тимошук, І.І. Бригілевич, Н.В. та інші.

Ідея створення інституту адміністративних послуг була запроваджена Концепцією адміністративної реформи, затвердженою Указом Президента України від 22 липня 1998 р. [1], а у 2006 році було схвалено Концепцію розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади,

яка дала сучасне визначення адміністративних послуг як важливої складової державних і муніципальних послуг [2].

Прийнятий у 2012 році Закон України «Про адміністративні послуги» [3] зазначив, адміністративна послуга - це результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи.

Перш за все, адміністративна послуга є стандартизованою, уніфікованою, тобто надається однаково для всіх, хто звернувся по неї, маючи відповідне право. Розуміння юридичного змісту такого явища як адміністративні послуги дозволяє впроваджувати нові організаційні форми надання адміністративних послуг - створювати так звані «універсами послуг» [4, с. 35].

Практика «універсамів послуг» набула особливого поширення в європейських країнах. Вона передбачає зосередження представництв багатьох органів в одному приміщенні або створення єдиної приймальної документації, які потім надходять до відповідного адміністративного органу, що приймає рішення [5, с.5]. Тобто на території міста є приміщення, де особа може вирішити усі свої справи, які залежать від влади: вона може одночасно звернутись і за призначенням якоїсь соціальної допомоги, і за паспортом, і за будь-чим іншим, що влада може і зобов'язана їй надати.

Якість адміністративних послуг можна оцінювати за такими критеріями як доступність, результативність, своєчасність, зручність, відкритість, повага до особи, професійність. Якість надання адміністративних послуг буде підвищуватися, якщо: максимально децентралізувати їх надання, забезпечити конкурентоспроможну оплату праці в адміністративних органах, розробити стандарти надання адміністративних послуг, запроваджувати сучасні форми надання адміністративних послуг.

Проектом Адміністративно-процедурного кодексу України визначено, що адміністративна послуга - це прийняття на підставі закону за зверненням конкретної фізичної або юридичної особи адміністративного акта, спрямованого на реалізацію та захист її прав і законних інтересів та/або на виконання особою визначених законом обов'язків (отримання дозволу (ліцензії), сертифікату, посвідчення, інших документів, проведення реєстрації тощо [4, с.34].

Відповідно, Адміністративно-процедурний кодекс України, як загальний законодавчий акт, що повинен урегулювати процедурні відносини між приватними особами і публічною адміністрацією, потребує як найшвидшого розгляду та прийняття. Принципи та правила, викладені в цьому загальному законі, повинні з'єднувати будь - які інші нормативно-правові акти, які стосуються відносин між приватною особою та публічною адміністрацією.

Таким чином, з огляду на історичний та науковий аналіз можна зробити висновок стосовно визначення поняття «адміністративна послуга» - це спрямована на забезпечення (юридичне оформлення) умов для реалізації суб'єктивних прав фізичної або юридичної особи публічно-службова діяльність адміністративного органу, яка здійснюється за заявою цієї особи.

Майбутнє правового регулювання адміністративних послуг тісно пов'язується з доопрацюванням і прийняттям Адміністративно-процедурного кодексу України [6] - масштабного зводу «належного врядування», необхідність якого

задекларована ще Концепцією адміністративної реформи 1998 року.

Список використаних джерел:

1. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні: Указ Президента України від 22.07.1998 № 810/98 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua/>

2. Про схвалення Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.02.2006 № 90-р. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua/>

3. Закон України «Про адміністративні послуги» від 04 вересня 2012р, № 5203- VI (зі змінами) [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua/>

4. Адміністративна реформа для людини (науково практичний нарис) / За заг. ред. І. Б. Коліушка - К.: Факт, 2001. - С. 34-35.

5. Кірмач А. Адміністративні послуги - для громадян, а не для підприємців. До пропонованого Урядом Плану заходів щодо вдосконалення системи надання адміністративних послуг / А. Кірмач // Юридична газета. - № 18 (78). - 2006 р. - С. 12-15.

6. Проект Адміністративно-процедурного кодексу України № 11472 від 03.12.2012 р. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua/>

Рівність усіх учасників перед законом і судом як принцип адміністративного судочинства України

Ярмош О.І., студент 6-КС курсу юридично-психологічного факультету ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Шевченко Л.В.

Принцип рівності усіх учасників адміністративного судочинства перед законом і судом є одним із основоположних принципів судочинства, оскільки дає змогу забезпечити рівну можливість сторін у доведенні перед судом своєї позиції, забезпечує справедливість судового розгляду, а отже є основою для прийняття майбутнього правосудного рішення, адже прийняття законного і обґрунтованого рішення суду є неможливим при порушенні прав учасників в ході судового засідання.

В Рішенні Конституційного суду України № 11-рп/2012 зазначається, що засада рівності усіх учасників судового процесу перед законом і судом забезпечує гарантії доступності правосуддя та реалізації права на судовий захист, закріпленого в ч.1 ст.55 Конституції України. Ця засада є похідною від загального принципу рівності громадян перед законом, визначеного ч. 1 ст.24 Основного Закону України, і стосується, зокрема, сфери судочинства. Рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом передбачає єдиний правовий режим, який забезпечує реалізацію їхніх процесуальних прав [1].

Тобто, суд конституційної юрисдикції тлумачить даний принцип, як принцип, який дає змогу усім учасникам реалізувати свої процесуальні права.

Вчені відносять даний принцип до організаційних принципів, тобто тих, які визначають процесуальну діяльність органів (посадових осіб), судів, уповноважених розглядати індивідуальні адміністративні справи. [2, с. 32-40]. Так, визначаючи принцип рівності усіх учасників перед законом і судом Лагода О. С. зазначає, що принцип рівності учасників адміністративної процедури перед законом визначається у двох аспектах, що розкриває його універсальний зміст, а саме: з першої точки зору, тобто загальної рівності, він належить до загальноправових принципів, з іншої - до галузевих. Таким чином:

- принцип загальної рівності, відповідно до якого приватні особи рівні у правах адміністративної процедури незалежно від умовностей, що підтверджується ст. 24 Конституції України;

- принцип рівності (урівнення) у правах приватних осіб і органів державної влади, тобто «суб'єктів управління» з «об'єктами управління».

Принцип рівності має загально-правовий характер, що підтверджується його визначеністю у Конституції України, а саме, в ст. 24, де передбачено, що громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Зважаючи на цей факт, не може бути привілеїв чи обмежень за